

in bala sem se za vas in — zase. Slovesen je ta trenutek, gospod Gabrijel, za naju oba. Tudi jaz imam srce, a imam tudi — voljo in čut dolžnosti. Hvaležnost do vas mi preveva dušo in s hvaležnostjo spoštovanje in s spoštovanjem — brez ovinkov izrekam — tudi poštena, prava ljubezen. Dobro vem, kaj ste mi storili, dobro vem, da ste bili in ste še najboljša opora meni ubogi siroti. Kaj vas hočem hvaliti, kaj govoriti še dalje o vašem zlatem srcu? In vendar moram današnjemu vprašanju vašemu odgovoriti, da ne morem nikdar postati vaša žena.»

Gabrijel jo je hotel prijeti za roko, a ona se mu je odmaknila. Omahnil bi bil kmalu in padel raz stol; globok vzdihljaj se mu je izvil iz prsij in z žalostnim glasom je vprašal:

«In zakaj ne, gospica? Ali hočete biti tako trdosrčni, da hočete umoriti nesrečnika, ki samo z vami v zvezi čuti dovolj moči za življenje?»

Pavla je zamahnila z roko in počasi odgovorila:

«Poslušajte! Živa duša še ne vé tega, kar vam sedaj povem. V cerkvi svetega

Štefana pred podobo Matere Božje sem obljubila Bogu, da se ne bodem možila, če mi ozdravé ali če se izpreobrnejo moj oče. Molila sem, naj pošlje vrhu tega meni stisk kakoršnih koli, samo da zveliča očeta. Obljubila sem hkrati, da hočem vse življenje in imetje darovati ubožcem. Ta obljuba mi je dajala nebeških močij in mi jih daje še sedaj. Uslišal me je Bog in zato hočem tudi zvesto izpolnjevati, kar sem obljubila. Pri vaši ljubezni do mene vas prosim, ne obtežujte mi tega izpolnjevanja in molite tudi vi zame, da ostanem do smrti trdna v svoji obljubi!»

Pri zadnjih besedah je vstala in nekak vzvišen svit ji je zasijal z lica. Gabrijel pa ji je zgrabil roko in jo vroče nekaterekratki poljubil; nato pa je nemo odšel.

«Angelj, angelj», je šepetal sam s seboj, ko je stopil na plano.

Nekaj tednov kasneje se je prodala Ulmerjeva tvornica; kupil jo je Lanner. Pavla in Lidija sta se preselili v drugo majhno hišico; v njeno hišo pa so prišle sestre redovnice, in še tisto leto se je pričel ondi zavod za zapuščene delavske otroke.

(Dalje.)

Sodje.

Zamolcklo sodje govore:
«Kaj bode danes z nami?
Z gorice pesmi že doné,
Kaj bode danes z nami?»
Iz kota dé okovan sod:
«Ne bodemo več sami,
Obira trte pridni rod,
Ne bodemo več sami.»

Vzraduje vedro se ta hip:
«To bode še posetov!
In tekel bode sok iz pip,
To bode še posetov!
In drag nam bode vsak obisk
Gospodov ali kmetov,
Saj radi slušamo mi vrisk
Gospodov ali kmetov.

Mi čutimo jedini, kdaj
Moč v vino se naseli.
Ko trsni sok ostavi slaj,
Moč v vino se naseli.
Opojna vinska moč ljudem
Bolesti dušne celi,
Ko pije človek tožen, nem,
Bolesti dušne celi.

Radosti mnogo in tolažb
Poraja v srcih vino,
In praznih slóves, tudi zdražb
Poraja v srcih vino.
Veselo kliče v hramu gost:
Bog živi domovino!
Lahkó pač kliče dela prost,
Bog živi domovino!

Po ozki stezi mnogokrat —
 Vsi sodje dobro veste —
 Pred hram se pride kdo krepčat,
 Vsi sodje dobro veste.
 Ko vrača se domov pojoč,
 Potreba mu je ceste,
 Zanaša ga nevidna moč,
 Potreba mu je ceste.

A mi ponôsní smo lahkó,
 Teló smo — vino duša,
 Kdo pil brez nas bi vino, kdo?
 Teló smo — vino duša.
 Zato nas imenuje rad,
 Kdor vino rad pokuša,
 In vsakemu smo drag zaklad,
 Kdor vino rad pokuša.

Ropôtni voz že vleče vol —
 O kaka je pač žetev!
 Slušajte, bratje, v svojo bol
 Med smehom čujem — kletev.
 Z nebes je vino dal Gospod;
 O človek, zdaj nas polni!
 Le tega prosi vsak te sod:
 Ob daru tem — ne kólmi!»

Anton Medved.

Joannes studiosus.

(Spisal Podgoričan.)

II.

Čez dober teden se je govorilo po vsej struški župniji:

«Poličarjev Janezek s Tabora pojde o sv. Mihelu v šolo. Gospod bode.»

Kadar pade kamen sredi kala, zjari se voda in njeni valčki pluskajo ob bregove. V štirinajstih dneh so vedeli o Janezku po vsej Krájiní v najsamotnejših gorskih vaseh; ljudje so dejali:

«Lejte, lejte! Stružanci bodo imeli tudi svojega gospoda. — Kdo bi si bil mislil? Niso nespametni.»

In najbistroumnejši so po tehtnem preudarjanju uganili, čez koliko let bode v Strugah nova maša, ako pojde vse po sreči.

Tiste nedelje zvečer, ko se je vrnila Poličarica od nove maše, od velike razburjenosti nikakor ni mogla zaspati. Vse, kar je videla po dnevu, gledala je v duhu pred seboj in med vsemi prizori, ki jih je videla, ugajala ji je najbolj stara novomašnikova mati, katera se ni mogla zdržati solz veselja in

ponosa, ko je pridigar slavil v navdušenem govoru njenega sina, poveličeval oba njegova roditelja. In potem, ko je šla po končani slovesnosti na desnici sinovi in ji je veli obraz žarel od velike radosti in sreče — —! To je bil trenutek, za katerega so novomašnikovi materi zavidale vse matere in si želele same dočakati ga.

Poličarica je že drugič pripovedovala možu o tem dnevu. Z živimi in vznesenimi besedami je opisovala vse, kar je videla, opisovala je tudi svoja čustva, ki so jo navdajala ves čas tako vabljivo, da se je Poličar kesal, ker ni bil šel k novi maši, in je godrnjal polglasno:

«Škoda, škoda, da sam nisem šel!»

In ko je Poličarica čutila, da je mož pripravljen za to, kar mu je hotela reči, pravi mu:

«Lej, Jernejec! tako srečna, kakor sta danes mati in oče Birtkovega gospoda, tako srečna, pravim, sva jedenkrat tudi midva lahko.»